

Middenhart

Middenhart

Michaéla Roman

Middenhart
Uit de thrillerreeks *De Nieuwe Wereld*

Auteur
Michaéla Roman

© Michaéla Roman 2026

ISBN
9789465542225

Derde druk – 26 september 2026

Omslagontwerp en binnenwerk
Michaéla Roman

Uitgever
De Nieuwe Wereld
bravenewbooks.nl/michaelaroman

Andere delen in deze reeks

Vredenburg
ISBN 9789465124513
(Eerste druk)

Andere werken van de auteur

Analyse van de Dichterlijke Vrijheid

1994
ISBN 9789465124698
Tweede druk

1995
ISBN 9789465125886
Tweede druk

1996
ISBN 9789465203911
Eerste druk

OVERZICHT VAN BELANGRIJKE LOCATIES

PROVINCIE MIDDENHART

VREDENBURG

- BoekenBurcht – uitvalsbasis en archief van het Verzet.
- Omega Cooperation – onderzoeks- en technologiecomplex.
- Satay Bangkok – restaurant met bezorgroutes.
- De Tulperij – vertrouwde locatie in Vredenburg.
- Basisschool De Zwarte Kat – basisschool.
- Zonnewende nummer 6 – afgelegen villa/landgoed.
- Woning van Daan en Thijs – woonhuis.

LICHTENDAL

- Stralend Licht Gemeente – kerk en gebedscentrum.

SCHADUWHAVEN

- Academisch Medisch Centrum (AMC) – ziekenhuiscomplex met verborgen onderzoeksfaciliteiten.

PROVINCIE ZONNERIJKDAL

DONAARBURG

- Kasteeldomein – domein van Nathaniel Darkborne.

HET CHALET

Afgelegen chalet in Zonnerijkdal.

BUITEN LAAGLAND

STERRENDAM

- Metropool buiten Laagland.
 - Central Park Place – luxe wooncomplex.
 - Loods 4 – logistieke locatie.

“Alles is met alles verbonden.”

2018

Sterrendam

In de behaaglijke warmte van mijn bovenverdieping op de hoek van 5th Avenue en East 28th Street zit ik in mijn deken gewikkeld. Dit is het moment van de dag waar ik al jaren naar

uitkijk. Sinds 1995 om precies te zijn. *Want als het licht het zwart van de nacht breekt, weet ik dat Uw gunstbewijzen nieuw zijn. Elke morgen.* Vanaf deze hoogte lijkt de wereld beheersbaar. Alsof elke keuze voorspelbaar is en niets aan de aandacht ontsnapt.

Ik geniet van de stilte die alleen de vroege ochtend kan brengen. Het zachte gezoem van de klimaatinstallatie en het gerinkel van mijn koffiekopje zijn de enige geluiden in het penthouse. Het voelt als een gewone werkdag, precies zoals ik het graag heb. Door het grote glasoppervlak kijk ik uit over Sterrendam, waar de eerste zonnestrallen weerkaatsen op de torens van het financiële district. Daar zetelt de Blackmere-dynastie. Hun wapenschild met de zwarte raven is overal aanwezig. Een symbool van het stille kapitaal dat de stad draaiende houdt. De skyline oogt onverstoort. Beneden komen de eerste forenzen op gang en opent de stad langzaam haar deuren. Ik neem een slok van mijn koffie en laat mijn blik nog één keer over de torens glijden. *Er klopt iets niet.* Terwijl ik me omdraai, meen ik vanuit mijn ooghoek een beveiligingscamera mijn beweging te zien volgen. Ik glimlach om mijn eigen gedachte. *Natuurlijk beweegt die camera niet speciaal voor mij.* Ik adem diep in en dwing mezelf mijn aandacht weer op de dag te richten. Ik ben niet voor niets naar Sterrendam verhuisd. Het verleden hoeft niet achter iedere straathoek op me te wachten. Ik heb Sterrendam, op het

continent Vulkor, gekozen als vluchtheuvel. Een plek waar de rauwe herinneringen aan Vredenburg en de verdwijning van Milan en Mara kunnen vervagen.

Als de uren verstrijken, begint de zuiverheid van de ochtend te verdwijnen. Ik verstijf als ik naar het gebouw aan de overkant kijk. Daar, op de rand van het dak, zitten twee forse, pikzwarte kraaien. Ze kijken niet weg; hun ogen lijken dwars door het glas te snijden. Ik voel een onverklaarbare trilling en de kille beklemming kruipt aftastend langs mijn ramen. De atmosfeer krijgt een dood gewicht en de stilte voelt niet meer als rust. Plotseling snijdt het scherpe gerinkel van de telefoon door de kamer. Ik zie de naam op het scherm: Alex.

‘Dag Alex. Ben je nu al klaar met je dagelijkse afstreeplijst?’ Aan de andere kant van de lijn klinkt eerst alleen zijn ademhaling.

‘Hannah, we hebben een probleem,’ klinkt zijn diepe stem. De toon is gejaagd en hard. ‘Het dossier-Hickens...’ Hij valt even stil. ‘Het klopt gewoon niet meer.’ Onbewust sla ik mijn armen over elkaar. *Ik heb hier geen zin in.*

‘Wat bedoel je?’

‘We dachten dat we vastgoed onderzochten.’ Weer een stilte. ‘Dat is het niet.’ De stilte die valt bekruipt me. ‘Ik hoop dat jij me wilt helpen... De panden in Middenhart zijn slechts het begin. We hebben bewijs gevonden.’ Hij zwijgt even. ‘Van iets heel anders.’ Ik klem mijn vrije hand om het aanrecht. *Alex kiest zijn woorden zorgvuldig. Dat doet hij alleen als hij slecht nieuws probeert te doseren.* ‘Ze willen een nieuwe technologie implementeren. BC_DNA heet het.’ Ik laat de woorden op me inwerken.

‘Wat moet ik me daarbij voorstellen?’

‘Het is teveel om door de telefoon te vertellen.’

‘Dat zal toch moeten, Alex. Wie zit daarachter dan?’

‘Het wordt vast en zeker aangestuurd door *Angstbeheerder*.’ Ik voel de grond onder mijn voeten wegzakken.

'*Angstbeheerder?*' fluister ik. Aan de andere kant blijft het enkele tellen stil.

'Ja.' Ik slik. 'Ze hacken de schepping zelf, Hannah.' Ik frons. Voor het eerst in mijn leven vraag ik me af of hij niet overdrijft. Zijn woorden blijven tussen ons in hangen.

'Maar hoe dan?' krijg ik er nog uit.

'We hebben iets ontdekt dat veel groter is dan wat we tot nu toe gevonden hebben. Ik kan het nog niet bewijzen, maar als we gelijk hebben... dan gaat dit niet meer over een paar verdwenen mensen. Je moet terugkomen naar Vredenburg. We hebben je nodig.'

'Nee,' antwoord ik meteen terwijl ik mijn blik dwangmatig op de skyline houd. 'Ik kan niet terug. Ik heb hier mijn leven, Alex. Central Park Place is bijna rond. Wat er in Vredenburg gebeurt, is niet langer mijn strijd.' Haastig verbreek ik de verbinding, want de woorden klinken overtuigender dan ze voelen. Ik adem diep in en dwing mezelf te kijken naar de plannen die al maanden mijn aandacht vragen. *Niet achterom kijken. Vooruit.* Ecologisch verantwoord bouwen. Betaalbare woningen. Hulp en structuur aanbrengen voor kwetsbare doelgroepen van de samenleving.

Het appartementencomplex op de hoek van Broadway en Central Street is onderdeel van mijn visie, maar de onderhandelingen zijn stilgevallen. De invloed van de Blackmere-dynastie maakt de markt hier vrijwel ondoordringbaar. De woorden van Alex blijven op de achtergrond sudderen, maar ik weiger er ruimte aan te geven. *Focus Hannah, nu.* Ik laat het pand weer voor mijn geest verschijnen en ik overweeg mijn vriendin Sara om advies te vragen. Ze heeft een feilloos gevoel voor mensen en doorziet belangen sneller dan wie ook. Alleen is er één obstakel: haar vader. John Hickens laat zich nooit in de kaarten kijken. Altijd gekleed in zwart, ongeacht het seizoen, straalt hij een afstandelijke kilte uit. Zijn bleke gezicht steekt scherp af tegen zijn donkere kleding, alsof zelfs kleur geen vat op hem krijgt.

Ik zie hem ook nooit eten, terwijl we geregeld bakkeleien over de panden aan Atlantic Avenue. Veel vertrouwen heb ik er niet meer in. Steeds vaker bekruipt me het gevoel dat Hickens onderdeel is van een plan dat veel verder reikt dan vastgoed alleen.

Terwijl ik gedachteloos naar buiten kijk, voeren de twee kraaien aan de overkant nog steeds het hoogste woord. Ik negeer het, werk haastig mijn ontbijt naar binnen, beantwoord wat mails, maar concentreren lukt niet meer. Buiten begint Sterrendam te bruisen, maar ik voel me los van de stad. *Alles beweegt, behalve ik. Alsof er ruis op de lijn zit.* De realiteit raakt me als een mokerslag. En wat Alex zojuist heeft verteld, laat me niet los. *Er staat te veel op het spel.* Uitgerekend vandaag moet ik John Hickens onder ogen komen met mijn definitieve antwoord. Hij duldt geen slordigheid. Zijn verfijnde neus voor handel gaat letterlijk over lijken. Ik verzamel mijn lunch: twee sneetjes roggebrood, wat tuinkers, twee bananen, een trosje druiven en laat het in een groepje op de bar liggen. De handeling herinnert me onbewust aan vroeger. Niet hier, in de steriele hoogbouw van Sterrendam, maar daar — in het pittoreske Vredenburg. Het lijkt verder weg dan ooit, maar ik voel de verschuiving diep vanbinnen. Het verleden lijkt verder weg dan het werkelijk is, maar de impact is dichtbij. De geluiden in Sterrendam klinken anders dan in Vredenburg. Maar dat vroege-ochtend gevoel... dat blijft hetzelfde. Alsof de tijd — *waar dan ook op NoxTerra* — altijd even stilstaat tussen het vervagen van de nacht en het aanbreken van de dag.

Alex Schepman

Ondertussen, duizenden kilometers verderop in het hart van Vredenburg, is Alex Schepman toe aan zijn koffiepauze van klokslag tien uur. Voordat hij zijn bureaustoel achteruit schuift, verwerkt hij de laatste gegevens in een versleuteld dossier. Voor de zoveelste keer controleert hij of alle bronnen overeenkomen. Dat doen ze. Toch voelt de conclusie

onmogelijk. Hij laat zijn blik opnieuw over het scherm glijden. Maandenlang heeft hij de vastgoedtransacties van de Blackmere-dynastie in kaart gebracht. Eigendom. Overdrachten. Stichtingen. Investerings. Discutabele maatschappijen. Lege vennootschappen die miljoenen verplaatsen zonder een spoor achter te laten. Alles wees op een zorgvuldig opgebouwd netwerk dat Middenhart langzaam maar doelgericht in zijn greep kreeg. Maar vanochtend is er iets veranderd. Tussen de financiële gegevens is een document opgedoken dat niet thuishoort in het dossier. Het bevat geen aankoopcontract, geen eigendomsbewijs en geen banktransactie. Slechts een interne codering en een reeks technische verwijzingen die nergens op aansluiten. Hij heeft de bestanden naast elkaar gelegd, kruiscontroles uitgevoerd en de metadata onderzocht. Hoe langer hij kijkt, hoe sterker het vermoeden groeit dat hij al die tijd slechts naar de buitenste laag van het dossier heeft gekeken. Hij leest de laatste regel opnieuw. Zijn vingers rusten op het toetsenbord, maar bewegen niet. Normaal vindt hij altijd een logische verklaring. Een administratieve fout. Een verkeerd gekoppeld bestand. Een menselijke vergissing. Dit keer niet. De puzzelstukken passen juist té goed in elkaar. Hij sluit het dossier en leunt achterover. Zijn koffie is inmiddels koud geworden, zonder dat hij er één slok van heeft genomen. Een ongemakkelijk gevoel nestelt zich in zijn achterhoofd. Niet omdat hij weet wat het betekent, maar omdat hij beseft dat hij het nog niet weet. Er is maar één persoon met wie hij dit wil bespreken. Hij pakt zijn telefoon, toetst de beveiligde lijn in en wacht totdat Hannah voor de tweede keer aan de lijn komt vandaag.

Ik leg mijn telefoon op het aanrecht en blijf staan. Alex' woorden blijven malen. *Het dossier klopt niet.* Dat is niets voor Alex. Hij trekt conclusies als elk detail is gecontroleerd. Met een zucht loop ik naar de

woonkamer. Op het grote scherm is een zakenzender aan. Het geluid staat zacht. Een presentatrice kondigt de opening aan van een nieuw duurzaam woningproject in Sterrendam. Op de achtergrond verschijnt het zwarte ravenembleem van de Blackmere-dynastie. Hun naam valt nauwelijks, maar hun logo blijft net iets te lang in beeld.

Ik druk de televisie uit. Door de hoge ramen kijk ik naar de drukte. Het verkeer beweegt in een strak ritme tussen de wolkenkrabbers. Beneden loopt een groep beveiligers in donkere pakken langs de ingang van het tegenoverliggende kantoorgebouw. Hun aanwezigheid is zo vanzelfsprekend geworden dat bijna niemand nog opkijkt. Aan de overkant hangt een metershoog reclamebord. Blackmere Development. Building Tomorrow. De glimlachende gezichten op de afbeelding beloven betaalbare woningen, duurzame buurten en een betere toekomst. De campagne is de afgelopen maanden overal in de stad verschenen. Op bushokjes, metrostations en gevels. Soms vraag ik me af of er in Sterrendam nog een straat bestaat waar de naam Blackmere niet zichtbaar is. Hun strategie om grond in bezit te nemen lijkt wel op een bordspel... Mijn blik blijft even rusten op het logo. Ik heb de hoop bijna opgegeven. Central Park Place... de invloed van die ontwikkelaar reikt verder dan vastgoed alleen. Steeds vaker bekruipt me het gevoel dat achter hun zorgvuldig opgebouwde imago een agenda schuilgaat die niemand

hardop durft te benoemen. Ik schud de gedachte van me af. Er wacht genoeg werk.

Mijn tas staat nog naast de eettafel, precies waar ik hem na thuiskomst heb neergezet. Ik open hem gedachteloos om mijn lunch erin te doen en mijn notitieboek eruit te halen. Pas wanneer mijn hand naar binnen glijdt, merk ik dat er iets niet klopt. Mijn vingers raken een hard, koud voorwerp dat ik niet thuis kan brengen. Ik trek mijn hand terug en kijk in de tas. Tussen het fruit ligt een klein zwart object dat ik daar onmogelijk zelf in kan hebben gelegd. Langzaam zet ik de tas terug op tafel. Met bonzend hart duw ik de banaan opzij. Een minuscule, glanzende biometrische chip kijkt me tegemoet. Op het metaal lichten drie rode letters op. Mijn bloed bevriest.

VP-D

Mijn vingers klemmen zich om de chip wanneer de deurbel gaat. Eén keer. Kort. Zakelijk. Ik blijf roerloos staan. Dan klinkt hij opnieuw. Niet harder, maar langer. Alsof degene aan de andere kant precies weet dat ik thuis ben. Mijn maag trekt samen. Zonder mijn blik van de chip af te halen laat ik hem in mijn broekzak glijden. Pas daarna loop ik naar de voordeur. Op de gang staan drie mannen in identieke zwarte pakken. Geen uniformen, maar alles aan hen oogt hetzelfde. Dezelfde rechte houding. Dezelfde rustige blik. Alsof ze dit al honderd keer hebben gedaan.

'Hannah?' vraagt de voorste. Ik knik voorzichtig. 'Meneer Hickens heeft ons gevraagd u te begeleiden.' Geen begroeting. Geen glimlach. Geen uitleg. Alleen een mededeling. Een rilling loopt over mijn rug. Mijn hart bonst in mijn keel. Eerst die chip. Nu dit. Twee gebeurtenissen die onmogelijk iets met elkaar te maken kunnen hebben... en toch voelt het alsof iemand de touwtjes al veel langer in handen heeft. Ik pak mijn tas zonder iets te zeggen. Terwijl ik de deur achter me dicht wil trekken, begint mijn telefoon weer te rinkelen. Even aarzel ik. Mijn hand blijft op de klink rusten. De mannen wachten zwijgend.

Ze kijken niet op hun horloge. Ze zeggen niets. Toch voelt het alsof iedere seconde al voor mij is ingevuld. Ik laat de telefoon overgaan, trek de deur dicht en loop met hen mee. Even later rijd ik zwijsend door Sterrendam. Mijn hand rust op de chip in mijn broekzak. Voor het eerst bekruipt me het gevoel dat ik onderdeel ben geworden van een spel waarvan ik de regels niet ken.

Een klein uur later stap ik het glazen hoofdkantoor van Hickens Development weer uit. De warme lucht voelt onverwacht koud aan. Het gesprek heeft nauwelijks twintig minuten geduurd, maar het is lang genoeg geweest om één ding duidelijk te maken: Central Park Place kan ik vergeten. Hickens bleef vriendelijk, beheerst en zakelijk. Hij schoof rapporten, taxaties en contracten over tafel alsof het de normaalste zaak van de wereld was. De waarde van het gebouw was volgens nieuwe berekeningen drastisch gestegen. De eerdere afspraken bleken ineens nergens meer op gebaseerd. Iedere vraag die ik stelde, liep dood op dezelfde beleefde glimlach. Geen boosheid. Geen discussie. Alleen een muur van perfect geformuleerde antwoorden waar ik onmogelijk doorheen kwam. Toen ik uiteindelijk opstond, was ik uit het veld geslagen. Ik had geen onderhandelingspositie en geen idee waarom alles zo plotseling was veranderd. Buiten houd ik een taxi aan en ik noem mijn adres. De chauffeur knikt en rijdt zonder iets te vragen weg. Ik leun achterover en staar naar de gebouwen die langzaam voorbijtrekken. Mijn vingers glijden opnieuw naar de chip in mijn broekzak. Het koude metaal lijkt zwaarder te worden naarmate ik er langer over nadenk. Mijn telefoon begint te trillen. Alex. Ik neem direct op.

'En?' vraagt hij. Zijn stem klinkt gespannen. 'Waarom nam je niet op? Is alles goed met je?'

'Je had gelijk,' zeg ik zacht. 'Het is voorbij. Ik kan fluiten naar het pand.' Aan de andere kant blijft het een paar seconden stil.

'Vertel.' Ik haal diep adem.

'Nieuwe taxatie. Nieuwe voorwaarden. Alles juridisch dichtgetimmerd. Alsof de eerdere afspraken nooit hebben bestaan.'

'Dat klinkt precies zoals Hickens werkt.'

'Ik begrijp alleen niet waarom. Hij heeft alles al in handen hier. Waarom uitgerekend dit pand?'

'Misschien ziet hij meer dan alleen een gebouw.' Zijn woorden blijven hangen. Ik kijk naar buiten.

'Er is nog iets Alex.'

'Ik luister.'

'Ik vond vanmorgen iets in mijn tas.'

'Wat dan?'

'Een chip. Klein. Zwart. Biometrisch, denk ik.' Opnieuw valt er een stilte. Dit keer duurt die langer.

'Heb je hem nog?' vraagt hij uiteindelijk.

'Ja.'

'Niemand anders gezien?'

'Alleen de mannen van Hickens. Die stonden vrijwel direct na de vondst voor mijn deur. Ik weet niet wat ik ervan moet denken.' Ik hoor hem hoorbaar uitademen.

'Dat bevalt me niet.'

'Mij ook niet.'

'Hannah... volgens mij is dit geen toeval meer.' Ik sluit mijn ogen.

'Dat gevoel heb ik ook.'

'Luister goed. Ik wil dat je zo snel mogelijk terugkomt.'

'Terug? Waarheen?'

'Vredenburg.' Mijn hart slaat een slag over.

'Nee.'

'Hannah...'

'Nee, Alex. Dat hoofdstuk heb ik afgesloten. Twaalf jaar geleden.'

'Dat dacht je misschien.'

'Ik ga daar niet meer naartoe.'

'En als ik je vertel dat dit waarschijnlijk groter is dan Hickens?' Ik zeg niets. 'Je hebt een biometrische chip in je tas gevonden. Zijn mannen staan vervolgens aan de deur. Vind je dat niet vreemd? Hickens lijkt overal net één stap eerder te zijn. En jij denkt dat dit allemaal op zichzelf staat?' Ik kijk naar mijn spiegelbeeld in het autoraam.

'Wat verwacht je dan dat we in Vredenburg vinden?' vraag ik zacht.

'Antwoorden. Of op zijn minst mensen die de juiste vragen durven stellen.' Mijn blik blijft rusten op de voorbijglijdende skyline van Sterrendam. De stad voelt ineens vreemd. Alsof ik er al die jaren gewoond heb zonder haar werkelijk te kennen.

'Goed dan.' Met tegenzin ga ik overstag. 'Maar ik wil eerst mijn belangrijke spullen ophalen,' zeg ik uiteindelijk.

'Doe dat. Maar blijf niet langer dan nodig.'

'En daarna?'

'Daarna kom je naar Vredenburg.' Ik sluit mijn ogen. Twaalf jaar lang heb ik alles gedaan om die plek achter me te laten. Nu voelt het alsof het verleden zich zonder aankondiging opnieuw aan mij opdringt.

'Goed,' fluister ik uiteindelijk. 'Ik kom.' Alex zegt niets meer. Hij verbreekt de verbinding. Ik laat de telefoon langzaam in mijn tas glijden. Mijn hand rust opnieuw op de chip in mijn broekzak. Voor het eerst vraag ik me af of ik hem wel gevonden heb... of dat iemand ervoor heeft gezorgd dat hij door mij gevonden zou worden.

Een paar minuten later stopt de taxi voor mijn appartement. Voor een moment kijk ik besluiteloos rond. *Ga ik dit echt doen? Terug naar Vredenburg? Alles achterlaten wat ik hier heb opgebouwd?* Iets in mij zegt dat dit de juiste beslissing is en ik pak alleen het hoogstnodige: een paar kledingstukken, mijn paspoort, mijn notitieboek en de oplader van mijn telefoon. De rest kan wachten. Terwijl ik mijn koffer dichtrits, stuur ik Hickens een kort bericht dat ik voorlopig afzie van verdere gesprekken. Er komt geen reactie. Misschien leest hij het niet

eens. Misschien had hij mijn antwoord allang verwacht. Nog geen uur later zit ik opnieuw in een taxi, dit keer onderweg naar het vliegveld. Ik schrik wanneer de chauffeur plotseling vol op de rem trapt. Een fietser schiet rakelings voor ons langs en verdwijnt vloekend tussen het verkeer. Mijn hart bonst nog na terwijl ik mijn telefoon wegstop. Door het autoraam verdwijnen de glazen torens van het financiële district langzaam achter ons. Ze maken plaats voor de uitgestrekte startbanen die me verder van Sterrendam zullen brengen dan ik in jaren ben geweest en terwijl de glazen torens van het financiële district in Vulkor in de achteruitkijkspiegel verdwijnen, voelt het alsof de klinische lucht van Sterrendam nu al langzaam plaatsmaakt voor de drukkende grijsheid van het KernRijk. Die gedachte laat me niet los en het vooruitzicht van de terugkeer leunt zwaarder op me dan ik wil toegeven. Maar eerlijk? Ik heb in Sterrendam niets meer te zoeken. Central Park Place is verleden tijd.

De vlucht lijkt eindeloos. Zodra we de grens van het KernRijk passeren, verandert er nauwelijks iets, buiten de grauwe waas die ik me nog maar al te goed kan herinneren. Vanuit de luchthaventaxi zie ik hetzelfde uitzicht. Dezelfde wegen. Dezelfde bomen. Dezelfde verzorgde bermen. Voor een buitenstaander lijkt alles precies zoals aan de andere kant van de grens. Toch voel ik het onmiddellijk. Alsof de onzichtbare druk die ik jarenlang heb leren vergeten, zich opnieuw om mij heen sluit. Mijn ademhaling wordt oppervlakkiger. De lucht ruikt niet anders, maar voelt zwaarder. Alsof de grond zelf herinnert aan alles wat hier is gebeurd. Ik laat mijn blik over de vertrouwde omgeving glijden. Oude boerderijen. Bakstenen woningen. Een kerktoeren in de verte. Alles oogt vredig. En juist dat maakt het zo beklemmend. Wie de geschiedenis van Vredenburg niet kent, ziet een rustig dorp. Ik zie de plek waar levens voorgoed veranderden. De luchthaventaxi rijdt verder en de eerste bekende locaties doemen op als vervaagde herinneringen uit een vorig leven.

Het politiebureau, een eentonig bastion. Verderop torent het laboratorium van Omega Cooperation omhoog, een klinisch fort dat is gebouwd op bizarre overblijfselen. Maar het fijne weten we daar niet van... *Dat moet ik niet vergeten te vragen.* Ik huiver bij de gedachte aan een realiteit die zich niets aantrekt van menselijk welzijn. Dat is vanochtend wel weer gebleken. We rijden langs ons landhuis en de tijd lijkt voor een moment stil te staan. In de weerspiegeling van mijn herinneringen zie ik flarden van tweeduizend zes, maar de taxi draait abrupt het Toekomstpark op. Mijn alertheid neemt het meteen over. We parkeren voor de BoekenBurcht, op de hoek van de Kennislaan.

Boekenburcht

De oude bibliotheek is het bastion van mijn vrienden. Zodra ik uitstap, voel ik een onverklaarbare rust. Alsof dit pand wordt bewaakt door krachten die zich aan het menselijk oog onttrekken. Melissa staat achter de balie en knikt me ernstig toe door haar uilenbril. Ze loopt direct met me mee. In de vergaderzaal wacht de rest. Alex zit gebogen over zijn laptop, de lijnen in zijn gezicht dieper dan ik me herinner. Jasper en Sofie kijken op als ik binnenstap. Hun vermoeidheid laat zich niet verbergen. Alex schiet overeind om me te helpen met de bagage. Julia stapt vlak na mij binnen, haar gezicht getekend door de strijd, maar haar ogen feller dan ik ze ooit heb gezien. Julia legt een map met een logo op tafel. *Projectlijn-D.* Niemand reageert. Alsof iedereen wacht tot iemand anders begint. Alex opent zijn laptop. Het zachte klikje klinkt ongewoon hard in de stilte.

'Er is iets gebeurd terwijl jij in Sterrendam zat,' begint Julia voorzichtig. Ik kijk vragend de kring rond. Jasper vermijdt mijn blik. Sofie friemelt zwijgend aan de mouw van haar vest. Zelfs Melissa kijkt niet op van haar notities.

'Wat dan?' Mijn maag trekt samen. Even blijft het stil. Alex ademt diep in.

'Hannah... het gaat over Daan.' Mijn hart slaat een slag over.

'Wat is er met mijn broer?' Julia schuift de map een stukje mijn kant op, maar laat haar hand erop rusten.

'Hij is degene die in 2006 het onderzoek naar de Zonnewende heeft stilgelegd.' Ik blijf bewegingsloos naar de map kijken.

'Nee.' Het woord ontsnapt vanzelf. 'Dat geloof ik niet.'

Wij in eerste instantie ook niet,' zegt Alex zacht.

'Waarom zou hij zoiets doen?' Niemand antwoordt meteen. Ik zie Jasper kort naar Sofie kijken. Zij schudt bijna onmerkbaar haar hoofd. Alsof geen van beiden de juiste woorden kan vinden. Uiteindelijk verbreekt Alex de stilte.

'Hickens heeft hem onder druk gezet.'

'Hoe dan?'

'Met zijn dokterspraktijk. Zijn toekomst kwam aan een zijden draadje te hangen.' Hij aarzelt. 'En Hickens heeft gedreigd met jouw veiligheid. Die van Thijs. En met die van ons...' De woorden blijven tussen ons in hangen. Ik sluit mijn ogen. Daan. De man die altijd degene was die anderen overeind hielp wanneer alles instortte.

'Nee,' fluister ik opnieuw, maar dit keer klinkt het niet als een ontkenning. Eerder als een poging de werkelijkheid nog één keer buiten te houden. Niemand probeert me tegen te spreken. De haar knispert. Buiten tikt de regen tegen de glas-in-loodramen van de Boekenburcht.

'Hij is zichzelf kwijtgeraakt, Hannah,' zegt Julia zachtjes. Sofie knikt.

'Hij deed alsof het leven gewoon doorging. Maar iedere keer als Zonnewende ter sprake kwam, zag je hem veranderen. Alsof hij iets met zich meedroeg waar hij met niemand over durfde te spreken.' Ik laat me langzaam achterover vallen. Ergens diep vanbinnen voel ik dat er iets is afgebroken. Niet alleen mijn vertrouwen. Ook het laatste restje zekerheid waarmee ik vanochtend uit Sterrendam vertrok. Sofie laat de woorden in de ruimte hangen. Niemand reageert direct. Alex

staart enkele seconden naar het scherm van zijn laptop, terwijl zijn hand roerloos op het toetsenbord blijft liggen. Alsof hij zich dwingt eerst de feiten vast te houden voordat emoties de overhand krijgen. Jasper balt zijn vuist. Sofie merkt het op en legt heel even haar hand op zijn onderarm. Geen van beiden zegt iets. Julia slaat haar notitieboek dicht en kijkt me aan. In haar blik ligt medeleven, maar ook de pijn van iemand die dit nieuws al langer met zich meedraagt. De stilte voelt niet ongemakkelijk. Ze voelt gedeeld. Pas wanneer ik mijn adem weer onder controle heb, schuift Alex een tweede, dunner map uit zijn tas. De omslag is versleten. Hij legt hem niet meteen voor me neer. Zijn hand blijft erop rusten.

'Hannah...' Hij wacht tot ik hem aankijk. 'Er is nog iets.' Aan zijn gezicht zie ik dat dit nieuws nog zwaarder weegt dan alles wat hij tot nu toe heeft verteld. Veel zwaarder. Ik kijk naar de versleten map, maar mijn gedachten dwalen af naar de chip in mijn broekzak. Sinds ik hem in Sterrendam vond, laat één vraag me niet meer los. *Misschien heeft dit gesprek geen zin zolang die onbeantwoord blijft.* Ik schud mijn hoofd.

'Wacht even.' Ik zet mijn tas neer, steek mijn hand in mijn broekzak en leg de VP-D-chip voor hem neer. 'Dit is het, wat ik je vanochtend zei.' Voor het eerst zie ik iets veranderen in zijn gezicht.

'Waar heb je die vandaan?'

'Dat is juist het probleem. Ik weet niet hoe hij in mijn tas is gekomen.' Alex pakt de chip niet aan. Eerst kijkt hij naar Jasper. Daarna naar de chip.

'Ben je zeker dat je hem niet eerder hebt gezien?'

'Hij lag tussen mijn fruit.' Ik schud mijn hoofd. 'Ik kan niet bewijzen dat hij er eerder niet lag. Maar ik weet zeker dat ik hem gezien zou hebben.' Jasper blijft de chip zwijgend bekijken.

'Dan is er iemand in jouw appartement geweest.' De woorden van de commissaris schieten door mijn hoofd. *De infiltratie reikt tot in onze eigen kring.* Onwillekeurig moet ik

weer aan Daan denken. Als dit werkelijk allemaal waar is, is alles veel ernstiger dan ik tot nu toe heb gedacht. Alex blijft de chip zwijgend tussen zijn vingers ronddraaien. Niemand zegt iets. Zelfs Jasper, die normaal gesproken overal direct een verklaring voor heeft, lijkt voorzichtig te worden.

'Uiterlijk lijkt hij intact,' zegt hij uiteindelijk. 'Maar ik heb nog nooit een exemplaar van zo dichtbij gezien.'

'Je kent dit dus?' vraag ik. Jasper antwoordt niet meteen. Hij kijkt eerst naar Alex. Pas wanneer die nauwelijks merkbaar knikt, legt hij de chip voorzichtig terug op tafel.

'Niet deze,' zegt hij. 'Maar wel iets wat erop lijkt.' Mijn hartslag versnelt.

'Waar heb je die gezien?'

'In dossiers.'

'Van wie?' Alex schuift langzaam een map mijn kant op.

'Voordat je verder leest, moet je één ding begrijpen.' Hij wacht even, alsof hij zelf nog twijfelt of dit wel het juiste moment is. 'Je weet nu dat je broer mogelijk betrokken was.' Hij schudt langzaam zijn hoofd. 'Maar vanaf dit moment is er nog veel meer op het spel.' Mijn blik glijdt naar de dossiermap. Bovenaan staat één naam. Projectlijn-D. Ik voel hoe mijn maag zich samentrekt.

'Wat is Projectlijn-D?'

'Dat,' zegt Julia zacht, 'is precies de vraag waarvoor we jou hebben teruggevraagd naar Vredenburg.' Alex kijkt me zwijgend aan.

'Hickens en Kingston hadden Daan in de tang.' Ik schud mijn hoofd.

'Dat vind ik moeilijk om te geloven. Daan is loyaal.'

'Dat dacht ik eerst ook.' De ruimte voelt plotseling kleiner. Alsof de zuurstof uit de vergaderzaal wordt weggezogen. Niemand spreekt Alex tegen. Dat doet meer pijn dan zijn woorden. 'We weten er het fijne niet van, Hannah. Maar dat hij zich tegen ons heeft gekeerd is meer dan duidelijk.' Jasper

leunt naar voren. Voor het eerst zie ik een emotie in zijn ogen die hij normaal zorgvuldig verborgen houdt.

‘En er is meer, Hannah.’ Ik schrik van zijn woorden. Wat over Daan gezegd is, is genoeg om nu te dragen. Maar Jasper laat zich niet tegenhouden door de blik in mijn ogen. ‘We hebben Mara gevonden.’ Mijn hart slaat over. De rand van de tafel is het enige wat voorkomt dat ik onderuitzak.

‘Wat?’

‘Ze leeft.’ Niemand beweegt.

‘Waar is ze?’

‘In het AMC.’ De woorden voelen onwerkelijk. ‘Ze staat geregistreerd als onbekende vrouw.’ Ik staar hem aan.

‘Mara. Na al die jaren. Levend?’

‘Ja,’ fluistert Sofie. ‘Het is een wonder!’ Alex knikt. Voor het eerst sinds ik Sterrendam heb verlaten, zie ik iets anders dan chaos in zijn ogen. Een plan.

‘Ja, er is veel gebeurd, maar we hebben geen tijd voor morele verlamming,’ zegt hij. Zijn stem klinkt harder dan ik hem ooit heb gehoord. ‘De stukken uit Hickens’ dossier, de chip in jouw tas en de documenten uit Projectlijn-D wijzen vermoedelijk allemaal dezelfde kant op.’ Verbaasd trek ik mijn wenkbrauw omhoog. Alex legt verbanden die ik nog helemaal niet zie.

‘Ik heb meer context nodig, Alex. Ik kan niet volgen.’

‘We hebben ons destijds vergist,’ zegt Alex terwijl hij zijn handen op de tafel legt. ‘Jarenlang zijn we ervan uitgegaan dat Mara vrijwillig was verdwenen of slachtoffer was geworden van een misdrijf dat nooit is opgelost. Maar hoe meer we onderzochten, hoe duidelijker het werd dat geen van beide verklaringen klopte.’ Hij kijkt de kring rond voordat hij verdergaat. ‘We denken inmiddels dat Mara doelbewust is ontvoerd. Niet omdat zij Mara was, maar omdat iemand haar nodig had voor iets veel groters.’

‘Groter?’ vraag ik. Alex knikt langzaam.

'We weten nog niet precies wat het doel is. Wel weten we dat Mara niet de enige is. Er verdwijnen al jaren mensen onder omstandigheden die opvallend veel overeenkomsten vertonen. Steeds lopen de sporen dood. Steeds verdwijnen dossiers. Steeds lijkt iemand ervoor te zorgen dat de waarheid net buiten bereik blijft.' Hij schuift een map naar Jasper. 'Daarom gaan jullie verder met het onderzoek in het Academisch Medisch Centrum. Als onze vermoedens kloppen, zijn daar antwoorden te vinden die we nergens anders zullen krijgen.' Ze knikken. Daarna kijkt hij mij aan. Zijn blik wordt ernstiger.

'En wij gaan opnieuw onderzoek doen naar de Zonnewende.' Alleen die naam is genoeg. Het voelt alsof de lucht uit de kamer verdwijnt. Onwillekeurig klem ik mijn vingers steviger om de hengsels van mijn tas. Twaalf jaar lang heb ik geprobeerd die plek achter me te laten. Ik verhuisde naar Sterrendam. Bouwde een nieuw leven op. Leerde mezelf iedere dag opnieuw dat sommige vragen nooit beantwoord zouden worden. Dat het verleden beter begraven kon blijven. En nu zit ik hier. Nog geen volledige dag terug in Vredenburg. Alsof al die jaren ineens zijn opgelost. Ik sluit heel even mijn ogen. Ergens diep vanbinnen voel ik dezelfde oude pijn weer opstaan. Maar dit keer is er iets anders. Ik ben niet teruggekomen om opnieuw weg te vluchten. Langzaam open ik mijn ogen en kijk Alex aan.

'Ik ben er klaar voor,' zeg ik zacht. 'Al weet ik niet precies waarvoor.' Alex knikt nauwelijks merkbaar. Hij klapt zijn laptop dicht. Het droge geluid galmt door de vergaderzaal.

'Dan,' zegt hij rustig, 'kunnen we eindelijk beginnen.'

2006

Vredenburg

Ik word uitgerust wakker. Het is vier uur in de ochtend. Terwijl ik de koffie aanzet, besef ik opnieuw hoe gezegend we zijn. Ons landhuis ligt verscholen tussen kronkelende landwegen, pittoreske boerderijen en uitgestrekte velden waar de gewassen zacht ruisen in de ochtendwind. De lucht is er helderder dan waar dan ook in Middenhart. Het soort blauw dat je alleen nog herkent als je geleerd hebt te kijken. Mijn dagen beginnen altijd zo vroeg. Nog voor de zon haar eerste stralen door het nevelige landschap trekt, sta ik op blote voeten in de keuken. De stenen vloer is koud, maar vertrouwd. Terwijl de koffiemachine pruttelt, trek ik de gordijnen open. Mist hangt als een adem over het veld, traag optrekkend als een sluier die de dag onthult. In de verte hoor ik het kakelen van de kippen en het loeien van koeien — het perpetuum mobile van het leven.

De dagen zijn gevuld met de echo's van opgroeiende kinderen. Stemmen galmen door de immense tuin, moddersporen verdwijnen nooit helemaal uit de keuken en de geur van versgebakken koekjes vermengt zich met die van natte jassen na een regenbui. Jona dendert altijd voorop — vol overtuiging, zelfs als hij nergens heen wil. Samuël volgt met bedachtzame stappen en ontwijkt iedere modderplas alsof zijn leven ervan afhangt. David kent elk paadje uit zijn hoofd en verdwijnt het liefst tussen de struiken nog vóór het ontbijt. Daniël lacht om alles en niets — een aanstekelijke lach die zelfs de vogels even stil krijgt. En Timotheüs? Die test iedere dag opnieuw of hij echt niet verder kan kruipen dan ik heb gezegd. Aan het einde van de dag liggen hun jassen kriskras in het halletje. Schoenen staan in een chaotische rij bij de achterdeur — stille getuigen van een leven dat met volle teugen wordt geleefd. Soms blijf ik, terwijl mijn handen nog nat zijn van het afwassen, even in

de deuropening staan. Alleen om te kijken. Om het vast te houden. Want ergens weet ik al dat juist dit de dagen zijn die je later mist.

Ons landhuis ademt geschiedenis. De houten balken kraken wanneer de wind aantrekt en 's avonds vult het knetteren van de open haard de stilte. De natuur is nooit ver weg, al dienen de eerste tekenen van stedelijke uitbreiding zich langzaam aan. Er worden wegen verbreed, nieuwe gebouwen verrijzen en overal verschijnen lijnen op kaarten die er gisteren nog niet stonden. Toch voelt het alsof de tijd hier een ander tempo kent. En iedere ochtend begint hetzelfde: een kop versgezette koffie en een uitgebreid moment van stilte voordat de dag me opslokt. Dit is mijn anker. En juist daarom voel ik het onmiddellijk als er iets niet klopt.

In deze ochtend wijkt niets zichtbaar af en toch hangt er een onrust die ik niet kan plaatsen. Een kraai landt op de lage omheining. Dat gebeurt wel vaker, maar vandaag blijft hij zitten. Veel te lang. Alsof hij wacht. Alsof hij iets ziet wat mij nog ontgaat. Zelfs de stilte verandert. Niet langer geruststellend, maar gespannen. De wereld lijkt haar adem in te houden. Ik probeer het gevoel van me af te schudden. *Het trekt wel bij.* Maar de onrust blijft.

Op hetzelfde moment, in het Academisch Medisch Centrum in SchaduwHaven, legt Sofie Broodvlecht het dossier neer wanneer een jonge vrouw haastig haar afdeling op komt lopen. De klinische rust van het ziekenhuis blijkt voor de zoveelste keer bedrieglijk. Ze slaat de map dicht en wrijft vermoeid in haar ogen. De nachtdienst heeft gaten geslagen in haar concentratie. De jonge verpleegkundige legt een formulier op haar bureau. Sofie bedankt haar met een stijf knikje en buigt zich met tegenzin over de informatie. Op de achtergrond hoort ze het ritmische piepen van monitoren en achter een van de gesloten deuren begint een patiënt te schreeuwen. Ze herkent zijn stem uit duizenden, maar ze dwingt zich te concentreren. De scherpe geur van ontsmettingsmiddel hangt nog altijd in de lucht, maar voor het eerst overheerst iets anders: het gevoel dat ze langzaam weer zichzelf wordt. De nieuwe therapie lijkt te werken. De mist in haar hoofd is verdwenen en de werkelijkheid krijgt weer scherpe randen. Ze hoort hoe haar broer Jasper probeert om de patiënt rustig te krijgen. Heel even sluit ze haar ogen, want iedere keer wanneer de jongen vastloopt, ziet ze niet alleen een patiënt, maar ook een gezin dat langzaam onder de last dreigt te bezwijken. Ze kent die machteloosheid. Misschien is dat ook waarom ze een warm hart heeft voor de directrice van basisschool De Zwarte Kat. Achter haar rustige woorden ziet Sofie dezelfde vermoeidheid, dezelfde stille strijd om overeind te blijven. Ze opent haar ogen weer. Haar gedachten dwalen weer af naar Julia White. Ze ontmoetten elkaar voor het eerst op de intensive care. Julia bezocht een leerling. Sofie herinnerde zich vooral de vragen die ze stelde. Niet de standaardvragen van bezorgde volwassenen, maar de vragen die niemand anders durfde uit

te spreken. Op een regenachtige avond, tijdens de ouderavond van haar nichtje Emily, besloot Sofie eindelijk met Julia White in gesprek te gaan.

'Julia, mag ik je iets vragen?' Ze keek op van de stapel dossiers op haar bureau.

'Natuurlijk.' Sofie aarzelde. Voor het eerst sinds lange tijd voelde ze zich onzeker.

'Heb jij nooit het gevoel dat er iets niet klopt? Niet alleen met de zorg... maar ook met het onderwijs? Met de manier waarop sommige beslissingen worden genomen?' Julia keek haar eerst een lange tijd vragend aan. Sofie liet haar blik even over de parkeerplaats glijden voordat ze de moed had om verder te gaan. 'Soms verdwijnen bij ons in het ziekenhuis dossiers zonder uitleg uit het systeem. Patiënten worden overgeplaatst terwijl niemand precies lijkt te weten waarom. En af en toe verschijnt er iemand op een afdeling waarvan bijna niemand weet wie de opname heeft aangevraagd of wie de behandeling eigenlijk coördineert. Gebeuren zo'n dingen ook bij jullie in het onderwijs?' Julia fronste en het bleef te lang stil.

'Niet echt,' zei ze uiteindelijk. Het klonk onzeker. 'Misschien is het gewoon bureaucratie?'

'Dat houd ik mezelf ook voor,' zei Sofie. 'Maar iedere keer als ik vragen stel, krijg ik het gevoel dat ik beter kan stoppen met zoeken. Alsof er boven ons besluiten worden genomen waar niemand iets over mag weten. Iedereen doet alsof het normaal is, maar diep vanbinnen zegt iets me dat dit niet normaal is.' Ze haalde haar schouders op. 'Misschien zie ik spoken. Dat hoop ik zelfs. Maar steeds vaker bekruipt me het gevoel dat er achter de schermen dingen gebeuren die wij niet horen te weten.' Julia leunde achterover en koos haar woorden zorgvuldig.

'Je beseft dat dit geen alledaagse observatie is?' Sofie knikte.

'Daarom heb ik er ook nog nooit met iemand over gesproken. Maar ik heb het gevoel dat ik het met jou wel kan

delen.' Sofie zweeg en vroeg zich af of ze te ver was gegaan. Haar blik ging even naar de leerling en daarna weer terug naar Julia.

'Goed,' zei de directrice uiteindelijk. 'Je bent niet de eerste medewerker die mij vertelt dat er dingen gebeuren die zich niet zomaar laten verklaren.' Sofie voelde haar hart sneller kloppen.

'Dan ben ik dus niet gek?' Julia schudde langzaam haar hoofd.

'Nee,' zei ze zacht. 'Dat denk ik niet.'

Onze eerste gesprekken verliepen zonder aarzeling. Maar ergens onderweg veranderde de toon. Julia bleef dezelfde woorden gebruiken, dezelfde glimlach dragen, maar er kwam iets gejaagds over haar. Alsof ze een last met zich meedroeg waar ze niet over durfde te spreken. De rust die haar kenmerkte, maakte plaats voor een onrust die zich met de week moeilijker liet verbergen. Sofie legt haar pen neer en staart naar de administratie van Jasper. Het dringt door dat Julia niet alleen moe is. Er schuilt iets in haar blik, iets wat ze nog niet kan plaatsen. Ze is niet zomaar overwerkt. Achter haar beheerste houding schuilt iets wat veel dieper gaat dan de dagelijkse zorgen waar iedereen mee worstelt. Het lijkt op... angst? Sofie ziet een kwetsbaarheid die veel dieper lijkt te zitten dan gewone onzekerheid. *Wat maakt haar zo bang? Is er een schaduw uit haar verleden die haar in een wurggreep van schuldgevoel houdt?* Sofie dwingt zich om verder te werken, maar haar concentratie is moeilijk te vinden. Ze buigt haar hoofd.

'Heer, geef me wijsheid. Wat mag ik doen? Wilt U het hart van Julia bewerken? Help mij te zien wat Uw wil is.' Een tijd later schuift ze resoluut het stapeltje papieren opzij en pakt haar telefoon.

'Dag Julia, ik wil je laten weten dat ik aan je denk. Als je wilt praten, ik ben er voor je. We zitten hier samen in. Liefs, Sofie.' Ze houdt haar adem vast. Dan trilt vrijwel meteen het toestel.